

141228 Söndagen efter jul, första årgången Björn Helgesson

Guds barn

En gång har vi alla varit barn. Några av oss är det fortfarande. Ordet barn är långt ifrån okomplicerat i vårt samhälle. Det räcker med att ställa frågan hur länge man skall räknas som barn för att tankarna ska komma igång. I flera sammanhang menas man vara barn fram till puberteten. Sedan kommer ungdomen. Enligt FN:s barnkonvention är man barn fram till dess man fyller 18 år. Barn i åldern 13 – 19 kallas ibland ungdomar. En undergrupp av barn. Inom kriminalvården räknas man som ung tills man fyller 24 år. Frågan om hur man kan säkerställa att ett ensamkommande flyktingbarn verkligen är ett barn som har rätt till ett barns omsorg är ytterligare en het fråga i media. Om man ska räkna någon som barn blir inte bara en biologisk fråga utan även kulturell, ideologisk och pedagogisk.

Frågan om barnskap är centralt även i den kristna kyrkan och i bibeln. Familjepedagog Peter Kempe som arbetar med barn och föräldraskap i vår församling har skrivit spännande om barnskap i julens nummer av vårt församlingsblad OPUS. Han menar att *”de bästa sidorna hos mig får näring när jag anstränger mig att vara en tillräckligt god pappa och förälder och försöker att tillgodose mina barns viktigaste behov.”* Han menar att mötet med ett barn idag och med det lilla Jesusbarnet *”kan göra oss mer medvetna om det barn vi alla bär inom oss, det barn som är öppenhet, sårbarhet och tillit.”* Det är som en definition av vad ett barn är. Det låter som om barnet mer är en kvalitet i oss alla än en viss ålder. Några mystiska ord av Jesus kan på så sätt bli meningsfulla. Det är när Jesus säger att vi måste bli som barn för att kunna komma in i Guds rike. Jag tänker mig att vi har alla åldrar i oss, bevarade som olika lager ovanpå varandra. Lager som vi kan vara olika bra på att röra oss mellan. Barnskapets nivå i oss präglas av öppenhet, sårbarhet och tillit. Tre ord att stanna inför. Tre viktiga förmågor som är hotade.

När vi lyssnar på berättelsen om det lilla Jesusbarnets umbäranden kan det även få vara en berättelse om vårt eget inre barns kamp för överlevnad. Också barnet i mig är hotat och behöver försvaras.

Öppenhet, sårbarhet och tillit. Tre kvaliteter som ligger nära varandra men har sin egen ton. Öppenhet. Vi vet alla vad det betyder men vad hjälper det? Mina erfarenheter, min livshistoria och kulturens pålagda föreställningar täpper till alla öppenhetens dörrar så man får leta länge för att finna en utgång ur sitt eget låsta rum. Erfarenheternas dörrlås är nödvändigt för att kunna leva och växa men de hotar att minska min öppenhet. Dom Helder Camara skrev: *”Herre förbarma dig och se med särskild ömhet till dessa personer som är så väldigt logiska, så väldigt praktiska, så väldigt realistiska att de blir irriterade över att man kan tro på en blå liten häst.”*

Öppenheten är granne med sårbarheten. Ska jag kunna älska måste jag vara sårbar. Ska jag kunna gå ut ur mitt begränsade universum och få upptäcka att livet är större och vägarna vackrare än jag anat krävs öppenhetens mod och nyfikenhet och sårbarhet. Jesus hade en stor förmåga att älska för att han hade en stor förmåga att lida. Han tillät sig att vara sårbar, att tappa kontrollen. Varför kom Gud annars som ett barn? Sårbarheten är vår möjlighet att se Gud i vår medmänniska, en av de tre mötesplatserna bibeln vittnar om. Dom Helder skrev: *”Acceptera de plötsliga förändringarna som rubbar dina planer, krossar*

dina drömmar, ger en helt annan inriktning åt din dag och kanske, vem vet, åt ditt liv. Det är inte slumpen. Ge din fader frihet att forma ditt livs väv.”

Öppenhet, sårbarhet och så tillit. Dessa tre sköna juveler i djupet av vårt barnskap. Tilliten är trons blomma. Att lita på Faderns omsorg och kontroll även när allt är smärta eller gåtor. Också när man måste fly för sitt liv till Egypten. Tilliten är precis som öppenheten och sårbarheten en gåva som vi inte kan ta oss, men väl hitta källflödet till i vårt barnskap, det barn vi alla bär i oss. Vi odlar detta barnskap genom bön, tystnad och kärlekens handlingar. Dom Helder skrev: *”Om du delar med dig av ditt bröd i rädsla, utan förtröstan, utan frimodighet, en bit i taget, då tar brödet slut. Försök att dela med dig utan förutseende, utan beräkning, generöst, såsom ett barn till den som är Herre över alla världens skördar.”*

Jesusbarnet är hotat och måste fly för sitt liv. Josef, Maria och oväntade vänner skyddar honom. Men vem skyddar barnet i ditt inre? Peter Kempe skriver: *”Var rädd om barnet inom dig och barnet i din famn, sköt om det och lyssna till det med en kärleksfull uppmärksamhet.”*